

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2597/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., које заступа Вукица Мидоровић, адвокат из ..., против тужених „БЂ“ АД ..., кога заступа Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „ЕЕ“ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 724/19 од 16.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 724/19 од 16.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија првотуженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 724/19 од 16.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 26/18 од 11.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом трећим изреке, обавезан је првотужени да тужиоцима за период од 01.02.2015. године до 31.08.2015. године, исплати по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, износе наведене у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе од 15.06.2018. године, до исплате, као и износе на име обрачунате законске затезне камате ближе наведене у изреци првостепене пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезан је друготужени да тужиоцима за период од 01.09.2015. године до 01.03.2018. године, исплати по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, износе наведене у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе од 15.06.2018. године, до исплате као и износе на име обрачунате законске затезне камате ближе наведене у изреци првостепене пресуде. Ставом петим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 231.316,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 724/19 од 16.05.2019. године, одбио жалбе тужених и потврдио првостепену пресуду у усвајајућем делу и у делу којим је одбијен приговор стварне ненадлежности.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену првотужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, у смислу члана 404. став 1. ЗПП-а, обзиром да је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужилаца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Предмет спора је исплата новчаног потраживања (друга примања) из члана 118. Закона о раду. У радном спору ревизија је дозвољена само у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа (члан 441. ЗПП).

С обзиром да се у конкретном случају не ради о споровима из члана 441. ЗПП, већ о спору ради наплате новчаног потраживања (трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора), то се лимит за изјављивање ревизије оцењује по правилима из члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду дана 19.02.2018. године.

У овом спору из радног односа које се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора за сваког од тужилаца као обичних супарничара, очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па ревизија првотуженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић